

Arrest

**nr. 120 117 van 4 maart 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de aanvullende nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Qizilbash van origine te zijn. Toen u in november 2011 in België aankwam, verklaarde u dat u zestien jaar eerder geboren werd in het dorp Lalandar van het district Char Asyab van de provincie Kabul. U volgde thuisonderwijs en u baatte een kleermakerswinkel uit in de stad Kabul. Uw neef Abdullah combineerde heimelijk een functie bij de politie met nachtwerk bij de taliban. Hij vroeg u en uw broer om jullie land te verkopen en mee aan de Jihad te doen. Nadat jullie zijn verzoeken afsloegen, begon hij u te bedreigen. Op een dag vermoordde Abdullah met zijn collega-talibs uw broer. Dezelfde dag regelde uw schoonzus en uw vader uw reis naar Europa. In de vijfde maand van 1391 (Afghaanse kalender, 23 juli – 22 augustus 2012) verliet u Afghanistan om na een reis van drie tot drieënhalve maand op 6 november 2011 in België aan te

komen. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling. De Dienst Voogdij aanvaardde op basis van een leeftijdsonderzoek de door u opgegeven leeftijd niet en oordeelde dat u meer dan 18 jaar oud bent. De voogdij over u werd op 19 december 2011 van rechtswege beëindigd. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een flyer neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege uw neef Abdullah (CGVS p.8). Aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert, kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België geen geloof kan worden gehecht. Uit een wetenschappelijk onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij is immers gebleken dat u op 7 november 2011 een leeftijd had die hoger lag dan 18 jaar. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Er dient tevens te worden besloten dat u de asielinstanties door het opgeven van foutieve gegevens hebt willen misleiden om op basis van uw vermeende minderjarigheid aanvullende bescherming te bekomen. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder geschaad door uw gebrek aan oprechtheid over uw activiteiten op het internet. U ontkent ten aanzien van het CGVS zowel over een emailadres als over een facebookaccount te beschikken aangezien u ongeletterd zou zijn. Slechts nadat u de pagina's van uw facebookaccount voorgelegd krijgt, erkent u dat het uw facebookaccount betreft (CGVS p.4). Dat u zowel minderjarigheid als ongeletterdheid voorwendt, is een opmerkelijke vaststelling en draagt niet bij tot uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts slaagt u er niet in aannemelijke verklaringen af te leggen over de neef wiens vervolging u vreest. Het is immers zeer opmerkelijk dat u uw neef Abdullah niet vermeldt als u naar uw familieleden en verwanten gevraagd wordt. Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd al uw familieleden op te sommen, vermeldde u slechts het gezin van uw broer (CGVS p.3). U bevestigde vervolgens dat u verder geen andere familieleden of verwanten heeft (CGVS p.3). Slechts nadat de taliban in uw district ter sprake komt, herinnert u zich het bestaan van uw neef. Op de vraag waarom u uw neef dan eerder niet als familielid vermeldde, stelt u dat u naliet dit te doen omdat uw problemen nog niet besproken werden (CGVS p.6). Het is allerminst overtuigend dat u zich het bestaan van uw neef slechts kan herinneren als elementen van uw asielrelaas ter sprake komen. Dit wijst op het niet-authentieke karakter van uw asielrelaas.

De activiteiten van uw neef, die centraal staan in uw vluchtverhaal, kan u evenmin geloofwaardig voorstellen. U beweert dat uw neef zowel in dienst is van de politie als van de taliban (CGVS p.6,8). Zijn functie bij de politie maakt hem voor u onaantastbaar en stelt hem in staat u effectief te vervolgen (CGVS p.12-13). Zijn functie bij de taliban genereerde de vraag aan u en uw broer om de taliban te vervoegen. Noch Abdullah's werk als politieagent, noch zijn werk bij de taliban kan u echter aannemelijk maken. Zo kent u vreemd genoeg Abdullah's rang bij de politie niet. Over zijn functie vertelt u dat hij een commandant vergezelde, maar de naam van deze commandant is u dan weer onbekend. Waar Abdullah zijn standplaats is, kan u ook niet vertellen (CGVS p.6). Uw kennis over Abdullah's activiteiten bij de taliban valt even pover uit. Tot tweemaal toe werd u gevraagd om te vertellen over Abdullah zijn activiteiten bij de taliban. U moet echter bekennen dat u helemaal geen informatie heeft over de activiteiten van uw neef bij deze organisatie (CGVS p.7,9). Deze vaststelling roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het profiel van uw neef. Hoewel u beweert dat de taliban wel degelijk actief is in Char Asyab moet u ook op de vraag naar de activiteiten van de taliban in zijn geheel in Char Asyab antwoorden dat u het niet weet (CGVS p.6). De talibancommandant van Abdullah kent u al evenmin (CGVS p.7) en de leiders van de taliban in uw district kan u ook niet geven (CGVS p.6). Als excuus voor uw gebrekkige kennis werpt u op dat u overdag in Kabul-stad werkte. Slechts 's avonds en sommige vrijdagen was u thuis in Char Asyab, waardoor u geen contact had met uw dorpelingen, zo zegt u (CGVS p.7). Dit is geen afdoende verklaring. U kwam immers 's avonds en vrijdags thuis in het gezin van uw broer, die in uw dorp Lalandar werkte. U beschikte dus wel degelijk over een direct toegankelijk informatiekanaal. Bovendien woonde u, die meerderjarig was op

het moment van uw vertrek uit Afghanistan, op korte afstand van uw neef Abdullah, zo zegt u (CGVS p.6). U zegt verder over Abdullah dat hij een nauwe verwant was en dat jullie bijgevolg contact hadden. U ging naar bij hem op bezoek en hij kwam bij u op bezoek, zo verklaart u (CGVS p.11,12). Gezien de nauwe banden tussen u en uw neef en gezien het feit dat Abdullah u tot het toetreden tot de taliban wou overtuigen, kan er van u wel degelijk een goede kennis van uw neef zijn activiteiten bij de politie en de taliban verwacht worden. Gezien de centrale rol die Abdullah's activiteiten in uw asielrelaas speelt, haalt uw tekort schietende kennis het geloof in uw asielrelaas onderuit.

Daarnaast moeten er ook bedenkingen gemaakt worden bij de verzoeken en bedreigingen die Abdullah aan u en uw broer richtten. U vertelt dat uw neef Abdullah jullie vroeg jullie land te verkopen en mee aan de Jihad te doen. Het land dat moest verkocht worden is de 15 jerib aan appelboomgaarden die u en uw broer bezitten, zo vertelt u. Het valt echter op dat u, die over een grote appelboomgaard beschikt en er naar eigen zeggen vlakbij woonde, niet kan vertellen wanneer de appels geoogst werden (CGVS p.3, 5, 6, 10). Het doet ernstige vraagtekens rijzen bij uw bewering land te hebben gehad dat voor de taliban opgeëist werd. Ook het tweede deel van Abdullah's vraag kan u niet aannemelijk maken. U vertelt dat het u warm maken voor Jihad louter bestond uit het u wijzen op uw plicht als moslim. De taken die u zou moeten vervullen, weet u echter slechts zeer algemeen weer te geven, namelijk het doden van de buitenlanders en het weghalen van alle niet-moslims uit het land (CGVS p.8,9). Dat u slechts in zeer vage en beperkte bewoordingen de motivering van uw neef om u te overtuigen tot de taliban toe te treden kan weergeven, komt weinig overtuigend over. Het is eveneens van belang op te merken dat u niet kan zeggen wanneer Abdullah uw broer begon uit te nodigen voor Jihad (CGVS p.8). Op de vraag of u de ernstige bedreiging van Abdullah aan uw adres met uw broer besprak, antwoordt u verontschuldigend dat jullie het niet serieus namen. Zelfs als jullie niet dachten dat jullie neef effectief zou overgaan tot het vermoorden van een van jullie lijkt het vreemd dat jullie de melding van een boze talib dat hij u zwaar gaat straffen gewoon als niet-ernstig aan de kant schuiven (CGVS p.11). Bovenstaande bedenkingen raken verder aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarbij dient ten slotte opgemerkt te worden dat uw bewering dat een verwonding aan het hoofd die u in de boksring opliet u parten speelt, niet staft zodat uw uitspraak het niveau van een blote bewering niet overstijgt (CGVS p.9).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en

individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Charasyab te worden beoordeeld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. Voor het district Charasyab werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013).

In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Charasyab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Charasyab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het neergelegde document kan bovenstaande appreciatie niet opbuigen. Het betreft immers slechts een flyer van een bokskamp waaraan u in België aan deelnam. Dit stuk heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. Verder legt u geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6, 2de lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen rechtsbeginsel om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zes artikelen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan. Op 29 januari 2014 bezorgt verzoeker de Raad nog een aanvullende nota d.d. 27 januari 2014 samen met vier bijkomende artikelen over de situatie in Kabul/Afghanistan.

2.2. Stukken verwerende partij

De verwerende partij legt op 24 januari 2014 een aanvullende nota neer die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden gelet op verzoekers leugenachtige verklaringen over zijn leeftijd en zijn voorgehouden ongeletterdheid, alsook zijn vage verklaringen over zijn eigenlijke asielrelaas en meer bepaald over de activiteiten van zijn neef en diens bedreigingen. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontcrachten.

Verzoeker meent dat het beweerde leeftijdsverschil van 2 jaar niets afdoet aan het plausibel karakter van het asielrelaas. Verzoeker verklaart voorts dat een vriend van hem een facebook-account aanmaakte en de verwerende partij alleen maar foto's neerlegt en geen geschreven berichten zodat de vraag kan worden gesteld waarom deze elementen niet aantonen dat hij ongeletterd is.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker toegeeft leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd over zijn leeftijd. De vaststelling dat verzoeker bewust de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden om op basis van zijn vermeende minderjarigheid aanvullende bescherming te bekomen heeft een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker legde bovendien leugenachtige verklaringen af over zijn activiteiten op het internet door ten aanzien van het Commissariaat-generaal te ontkennen ooit een e-mailadres of een facebook-account gehad te hebben. De vaststelling dat verzoeker op intentionele wijze bedrieglijke verklaringen aflegt over belangrijke componenten van zijn persoonlijke leefwereld, met name zijn leeftijd en zijn opleidingsniveau hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en heeft een negatieve weerslag op het gehele asielrelaas.

Wat betreft verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban tenslotte, betwist verzoeker vage verklaringen te hebben afgelegd. Verzoeker meent dat het niet verwonderlijk is dat hij niet op de hoogte is van de activiteiten van zijn neef, gelet op diens dubbele functie. Het feit bovendien dat verzoeker in diens buurt woonde en met hem in contact stond impliceert niet dat hij naar inlichtingen vroeg over diens werkzaamheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de beweerde activiteiten van zijn neef niet kon duiden. Zo bleek verzoeker niets te weten over diens activiteiten bij de politie of bij de taliban en kon hij evenmin

enige toelichting geven over de taliban-aanwezigheid en hun activiteiten in zijn district van herkomst. Verzoeker komt opnieuw niet verder dan het minimaliseren van deze vaststellingen, zonder evenwel een poging te ondernemen om deze te ontcrachten met objectieve argumenten. Aangezien verzoeker slechts vage en onaannemelijke verklaringen aflegt over de beweerde activiteiten van zijn neef en deze activiteiten centraal staan in zijn asielrelaas kan hier dan ook verder geen geloof worden gehecht. Gezien aan de activiteiten van zijn neef bij de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht, kan evenmin aan diens poging tot gedwongen rekrutering, de kern van verzoekers asielrelaas, enig geloof worden gehecht.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoot.

Uit een lezing van punt 3 in verzoekers aanvullende nota van 27 januari 2014 kan worden opgemaakt dat verzoeker opnieuw een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aanvoert.

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (*cf.* GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en *ibid.* 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Het verbod om nieuwe middelen ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift uiteen te zetten, belet niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij, zoals te dezen, elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6).

Behoudens indien een regelgevende bepaling een andere sanctie hieraan verbindt, belet dit verbod evenmin het aanvoeren van argumenten of excepties inzake de ontvankelijkheid van de rechtsvordering, noch de mogelijkheid om ter terechtzitting (en bij uitbreiding in een pleitnota of niet voorzien proceduregeschrift) nieuwe gegevens aan te voeren in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

Punt drie van de aanvullende nota handelt opnieuw over de politieke overtuiging van verzoeker gelet op de vrees voor verplichte rekrutering door de taliban en heeft dus geen betrekking op nieuwe gegevens

in de zin van artikel 39/76, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van de aanvullende nota is derhalve onontvankelijk.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er in verzoekers regio van herkomst, het district Char Asyab in de provincie Kabul, actueel geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld heerst in de zin van bovenvermeld artikel. De commissaris-generaal steunt zich voor zijn conclusie op objectieve informatie toegevoegd uit het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt inderdaad dat het geweld in de provincie Kabul niet aanhoudend van aard en gelokaliseerd is, en dat de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. De informatie bevat verder geen aanwijzingen dat de situatie in verzoekers concrete district van herkomst wel zou oplopen tot willekeurig oorlogsgeweld.

Verzoeker betwist deze analyse en voegt daartoe bij zijn verzoekschrift zes artikelen bij alsook. Bij zijn aanvullende nota van 27 januari 2014 voegt verzoeker nog eens zeven artikelen toe met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Geen van deze artikelen vermag evenwel afbreuk te doen aan de informatie van de commissaris-generaal, noch aan de daaruit getrokken conclusie. Stuk 1 betreft een reisadvies van de Franse overheid dat *in casu* irrelevant is daar het niet slaat op de concrete situatie van de verzoekende partij, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Stuk 2 betreft een beweerdelijk gerichte moord op een teruggekeerde asielzoeker. Stukken 3 en 4 betreffen een overzicht van verschillende incidenten in Afghanistan in het algemeen waarbij nergens melding wordt gemaakt van incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in verzoekers regio van herkomst. Stukken 5 tot en met 11 betreffen hoofdzakelijk aanvallen van de taliban op *high profile targets* in Kabul. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat er in de stad Kabul in het algemeen en in verzoekers district van herkomst in het bijzonder, een situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER